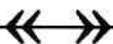

LBRIS

We know
books

Irina Magierka

Povești
altfel

Geschichten
anders

traducător
Andreea Boran

SIONO
EDITURA

București 2022

Mara, te iubesc cât tot infinitul!

Mulțumesc fetelor mele dragi, Ina și
Andreea pentru implicare și ajutor...

Fără voi, nu eram aici!

Mara, ich liebe dich unendlich!

Danke an meine lieben Mädels, Ina und
Andreea für ihre Beteiligung und Hilfe...

Ohne euch, wäre ich nicht hier!

(început timid,
cu aripi albastre)

Unii devin cutezători
La prima întâlnire.
Eu, la momentul acela,
Mi-am dorit să fiu invizibilă.
Era prea târziu însă.
Răul fusese făcut,
Zâmbetul se voia așternut
Ca speranța prinsă
Într-un ac cu gămălie.
Am înclinat capul spre certitudine
Ca tu să știi.
Că sunt.
Și că ești.
Pe urmă, nu a mai existat.
Doar expresia „mereu”.
Mereu îți simțeam pașii
În spatele meu,
Privirea în ceafă,
Gesturile extrem de atente.
Nu surprinzătoare.
Doar atente.

Și mereu,
A devenit
Frumoasă obișnuință,
Nepermisă stăruință.
Într-o zi,
Mi-am cumpărat un tricou
Cu un fluture albastru.
Fără să știu,
Am umplut golul dintre noi.
Și de atunci
S-a făcut vară
Iar fluturii
Au început
Să zboare...

(schüchterner Anfang, mit blauen Flügeln)

Manche werden mutig beim ersten Date.

Ich damals,

wollte unsichtbar sein.

Aber es war zu spät.

Das Böse war geschehen,

Das Lächeln wollte flachgelegt werden

Wie gefangene Hoffnung

In einer Sicherheitsnadel.

Ich neigte meinen Kopf in Richtung Gewissheit

Nur damit du weißt.

Dass ich bin.

Und dass du bist.

Dann existierte es nicht mehr.

Nur der Ausdruck "immer".

Ich habe immer deine Schritte gespürt

Hinter mir,

Der Blick auf mein Hinterkopf,

Äußerst aufmerksame Gesten.

Nicht überraschend.

Einfach Aufmerksam.

Und immer wurde es
eine schöne Angewohnheit
Verbotene Persistenz.
Eines Tages,
kaufte ich ein T-Shirt
Mit einem blauen Schmetterling.
Ohne zu wissen,
Ich habe die Lücke zwischen uns gefüllt.
Und seitdem
Wurde es Sommer
Und die Schmetterlinge
haben angefangen
zu fliegen...

(terță pe șapte voci...
și o orchestră)

Despre familie scriu atipic.
Familia mea era în serile
Din curtea bunicii materne,
Acolo unde cei șapte frați ai mamei
Se regăseau
Mereu aceiași,
Mereu cu iubire,
Indivizibili...
Și viața răsuna a cântec,
A terță pe șapte voci,
Care mai de care mai frumoasă.
Era lumea ta.
O lume întreagă în familia ta.
Apoi,
Familia mea era
În duminicile bunicii paterne,
În bucătăria în care
Mirosea răvășitor a brânzoaice,
Se juca rummy în patru generații
Bunic, tată, fiu, nepot,
Se făcea politică

Și se ascultau meciuri de fotbal
La radio...
Tot familia mea
Era mereu vara,
Când ne veneau prietenii din Israel,
Când serile deveneau atât de lungi,
Și de scăldate în amintiri
Că până și ofițerul SRI
Ce locuia peste drum
Stătea în liniște și asculta
Fără intenția de a raporta mai departe...
În ani,
Mi-am mărit familia.
Mi-au pătruns în suflet
Oameni și oameni.
Și acolo au rămas.
Ca și clipa aceea
Ce nu se rătăcește în veșnicie
Doar pentru că se numește Fericire...
Așa m-au învățat părinții mei:
Să aparțin
Câte puțin,
Tuturor...

LEBENS | We know
(dritte auf sieben Stimmen...
und ein Orchester)

Über die Familie schreibe ich untypisch.
Meine Familie war abends
Auf dem Hof der Großmutter mütterlicherseits,
Wo die 7 Brüder meiner Mutter
Sich gefunden haben
Immer gleich,
immer mit Liebe,
Unteilbar...
Und das Leben hallte wider mit Gesang,
Dritte auf 7 Stimmen,
Eine schöner als die andere.
Es war deine Welt.
Eine ganze Welt in deiner Familie.
Dann,
Meine Familie war
An den Sonntagen der Großmutter väterlicherseits,
In der Küche wo
Es überwältigend nach Käsegebäck gerochen hat,
Rummy wurde in vier Generationen gespielt
Großvater, Vater, Sohn, Enkel,
Es wurde über Politik gesprochen

Und sie haben Fußballspiele gehört

Im Radio...

Meine ganze Familie

War immer Sommer

Als unsere Freunde aus Israel gekommen sind,

Als die Abende so lang geworden sind,

Und in Erinnerungen gebadet,

Dass sogar der SRI-Beauftragte

Der auf der anderen Straßenseite gewohnt hat,

Still da gesessen ist und zugehört hat

Ohne weiter berichten zu wollen...

in Jahren

Habe ich meine Familie vergrößert.

Sie sind durch meine Seele durchgedrängt

Menschen und Menschen.

Und dort sind sie geblieben.

Wie dieser Moment

Was in der Ewigkeit nicht verloren geht

Nur weil es Glück heißt...

So haben es mir meine Eltern beigebracht:

Allen

ein bisschen

zu gehören...